

Κυριακή τοῦ Ἀσώτου (Anthony Bloom Metropolitan of Sourozh (1914- 2003))

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ξανὰ καὶ ξανὰ ἔχω τὴν εὐκαιρία νὰ μιλῶ γιὰ τὴν Παραβολὴ τοῦ Ἀσώτου Υἱοῦ, τὴν ἱστορίαν τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου, καὶ κάθε φορὰ παρατηρῶ πόσο εὐκόλο εἶναι αὐτὸ γιὰ μένα – ὄχι πραγματικά, ἀλλὰ φανταστικά – νὰ ταυτιστῶ μὲ τὸν ἁμαρτωλὸ πὺν βρῆκε τὸν δρόμο του γιὰ τὸν Θεό, τὸν τελώνη πὺν στάθηκε συντετριμμένος στὴν εἴσοδο τοῦ ναοῦ, ἀνίκανος ἀκόμα καὶ νὰ βαδίσει πρὸς τὸν ἱερὸ τόπο τοῦ Θεοῦ, ἢ μὲ τὸν Ἀσωτο Υἱό, πὺν παρὰ τὴν βαριὰ ἁμαρτία του, τὴν

ἀπίστευτη ἀναισθησία, τὴν σκληρότητά του, βρῆκε τὸν δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς στὴν πατρικὴ ἐστία.

Ἀλλὰ πόσο σπάνια μὲ συγκίνησε, ἔστω βιαστικά, ἡ μοίρα τοῦ Φαρισαίου, ἀπὸ τὴν μοίρα τοῦ μεγαλύτερου ἀδελφοῦ – ὅμως ὁ Θεὸς δὲν καταδίκασε κανέναν ἀπὸ τοὺς δύο. Εἶπε γιὰ τὸν τελώνη: Καὶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος πῆγε στὸ σπίτι του περισσότερο συγχωρεμένος, περισσότερο ἐλεημένος ἀπὸ τὸν ἄλλο. Δὲν εἶπε ὅτι ὁ Φαρισαῖος πῆγε χωρὶς νὰ τὸν συνοδεύει ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ὅτι ὁ Θεὸς ξέχασε τὴν πίστη του, τὴν αἴσθηση τῆς ὑπακοῆς πρὸς τὸ καθῆκον.

Καὶ πάλι σήμερα βρισκόμαστε πρόσωπο μὲ πρόσωπο μὲ τὸν μεγαλύτερο ἀδελφό. Ὅλη τὴ ζωὴ του εἶχε ζήσει στὸ πλευρὸ τοῦ πατέρα, ὅλη τὴ ζωὴ του μεριμνοῦσε γιὰ τὶς ὑποθέσεις τοῦ πατέρα του –εἶχε δουλέψει σκληρά, μὲ πίστη, ξεχνώντας τὸν ἑαυτό του, χωρὶς νὰ δίνει σημασία στὴν κούραση, χωρὶς νὰ ζητᾶ καμιὰ ἀνταμοιβή, γιατί αἰσθανόταν ὅτι ἔκανε τὸ σωστό. Στὴν πραγματικότητα ὑστεροῦσε σὲ κάτι: τοῦ ἔλειπε ἡ ζεστασιά, ἡ τρυφερότητα, ἡ χαρὰ γιὰ τὸν πατέρα. Ἀλλὰ ὑπάρχει κάτι

πού έντυπωσιάζει τόσο σ' αὐτόν – ἡ πίστη του· παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ καρδιά του δὲν ἦταν φλογερή, παρέμεινε πιστός. Παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν ἔλαβε καμιὰ φανερὴ ἀνταμοιβὴ ἢ ἀναγνώριση παρέμεινε πιστὸς κι ἐργαζόταν σκληρά.

Πόσο σκληροὶ εἴμαστε ὅταν σκεφτόμαστε ὅτι τοῦ ἀξίζει λίγη ἀπ' τὴν συμπάθειά μας· ἀλλὰ πόσο λίγοι ἀπὸ ἐμᾶς μποροῦν νὰ εἶναι τόσο πιστοί, τόσο τέλεια καὶ σταθερὰ ὑπάκουοι στὸ κάλεσμα τοῦ καθήκοντος ὅπως αὐτὸς ὅταν δὲν βρίσκουμε ἀνταπόδοση, ὅταν δὲν ἀκοῦμε ἕναν ἐνθαρρυντικὸ λόγο, ὅταν δὲν παίρνουμε τὴν παραμικρὴ ἀμοιβὴ ὅπως ἔκανε ὁ πατέρας ὅσον ἀφορᾷ τὸν μεγαλύτερο υἱό, ἐπειδὴ οἱ γύρω μας, αὐτοὶ τοὺς ὁποίους ἐξυπηρετοῦμε, πού δουλεύουμε σκληρά, πού τὸ συμφέρον τους βρίσκεται ἀκριβῶς στὸ κέντρο τῆς ζωῆς μας, τὸ θεωροῦν δεδομένο. Δὲν εἶναι φυσικό; Δὲν εἶναι γιός μου; Δὲν εἶναι πατέρας μου; Δὲν εἶναι ἀδελφός μου; Σύζυγός μου; Φίλος μου; Δὲν σημαίνουν ὅλα αὐτὰ μία συνολικὴ δίχως ὅρια ἀφοσίωση πού εἶναι ἡ δική του ἀνταμοιβή;

Πόσο σκληροὶ γινόμαστε συχνὰ στοὺς γύρω μας πού τοὺς βάζουμε στὴν θέση τοῦ μεγαλύτερου ἀδελφοῦ- πού ποτὲ δὲν ἀναγνωρίζουμε καὶ πού πάντοτε περιμένουμε νὰ κάνουν τὸ σωστό, ἀδιαμαρτύρητα καὶ τέλεια.

Στὴν πραγματικότητα ὁ ἄσωτος υἱὸς εἶχε ζεστὴ καρδιά, εἶχε ἐπιστρέψει μὲ ραγισμένη καρδιά, ἔτοιμος νὰ ἀλλάξει, ἐνῶ ὁ ἄλλος μποροῦσε μοναχὰ νὰ συνεχίσει, νὰ περπατήσει τὴν πικρὴ πορεία του μὲ τὴν ἀμφιταλαντευόμενη πίστη του· ἐκτὸς ἂν ἀντιμετωπίζοντας τὴν συμπόνια τοῦ πατέρα, ἐκτὸς ἂν καταλάβαινε τί σήμαινε ὅτι ὁ μικρότερος ἀδελφός του ἦταν στὴν πραγματικότητα νεκρὸς καὶ ξανάζησε, ὅτι εἶχε ἀληθινὰ χαθεῖ καὶ βρέθηκε.

Ἄς σκεφθοῦμε τὸν ἑαυτό μας. Ἔχουμε ὅλοι κάποιον γύρω μας πού τοῦ φερόμαστε μὲ τὴν ἴδια ψυχρότητα, πού θεωροῦμε ὅτι εἶχε ὁ μεγαλύτερος υἱός, ἀλλὰ ὅλοι μας ἔχουμε κάποιον πρὸς τὸν ὁποῖο φερόμαστε ἐξίσου περιφρονητικὰ καὶ σκληρὰ ὅπως φερόταν ὁ μεγαλύτερος υἱὸς στὸν μικρότερο ἀδελφὸ πού εἶχε ξεγράψει, πού δὲν ἦταν ἀδελφὸς γιὰ κεῖνον· πού εἶχε φανεῖ ἀγνώμων πρὸς τὸν πατέρα, πού ἦταν ἀσυγχώρητος. Κι ὅμως, ἐκεῖ βρισκόταν ὁ πατέρας, τὸ θῦμα τῆς ἀπόρριψης τοῦ υἱοῦ του, τὸ θῦμα τῆς ἐλαφρόμυαλης συμπεριφορᾶς του, τῆς σκληρότητάς του, πού τὸν συγχώρησε τρυφερὰ καὶ ὁλόψυχα.

Ἄς βροῦμε τὴ θέση μας σὲ αὐτὴν τὴν τραγικὴ καὶ ὁμορφὴ παραβολὴ γιατί τότε ἴσως βροῦμε τὸν δρόμο μας, εἴτε παρότι ὁ καθένας πέρα ἀπὸ τὸ νὰ εἶναι ὁ μεγαλύτερος γιός, μολονότι λιγότερο τοῦ καθήκοντος, πολὺ λιγότερο τίμιος, πολὺ λιγότερο ἀφοσιωμένος στὶς μέριμνες τοῦ πατέρα, στοὺς φίλους, στοὺς συγγενεῖς· ἢ ἴσως μποροῦμε ν' ἀνακαλύψουμε στὴν καρδιά μας μιὰ δημιουργικὴ συμπάθεια γιὰ τὸν μικρότερο γιὸ καὶ νὰ μάθουμε πρῶτα ἀπ' αὐτόν ὅτι δὲν ὑπάρχει κατάσταση

ή όποία δέν μπορεῖ νά μᾶς φέρει μιᾶ εἰλικρινῇ μετάνοια, μιᾶ μεταστροφή καί ότι ὑπάρχει ἕνας τουλάχιστον – ό Θεός- καί προφανῶς ἕνα πρόσωπο ἢ πολλά, ποῦ εἶναι ἕτοιμα νά μᾶς δεχθοῦν, νά μᾶς ἀπολυτρώσουν, νά μᾶς ἐπαναφέρουν καί νά μᾶς ἐπιτρέψουν νά ξεκινήσουμε μαζί μιᾶ νέα ζωή – μέ τόν πατέρα, τόν νεότερο καί τόν μεγαλύτερο υἱό. Ἀμήν.

Ἀπόδοση στὰ νεοελληνικά: www.agiazoni.gr

Πηγή: agiazoni.gr